

Ozsváth Judit (szerk.)

Gyerekek, pedagógusok, szülők az otthontanulásról

A lábbi összeállításunkban erdélyi, partiumi és bánáti gyerekek, pedagógusok, szülők a járványhelyzet idején bevezetett online oktatással kapcsolatos gondolatait gyűjtöttük csokorba.

Gyerekek gondolatai

Én egy bákói középiskolába járok. A karantén idején a Zoom felületen tartottuk az órákat, de nem minden tantárgynál, valamelyiknél egyetlen egy sem volt. A feladatokat Messengeren kaptuk meg. Az osztályfőnökömmel volt a legtöbb óra, vele szinte minden nap találkoztunk a Zoom-on. A magyarórák pedig hetente háromszor voltak a tanár bácsival.

Nekem az volt a legnehezebb, hogy nem találkozhattam az osztálytársaimmal és a tanáraimmal. A Zoom-os órák sokszor unalmasak voltak, mi keveset beszélünk, végig csak a tanárokat hallgattuk. Néha nem volt internet a faluban, vagy nem volt áram, nekem ez is nehéz volt az online órákban.

Szerettem, hogy az online magyarórákon sokat játszottunk, sokat beszélgettünk.
(Dumbravéni IX. osztályos diák)

Forrás: freepik.com

Az órák felét Zoom-on, a másik felét pedig Moodle-n tartottuk.

Az volt a legrosszabb az online tanulásban, hogy nem találkozhattam valóságosan az osztálytársaimmal és a tanáraimmal.

Jó dolog volt, hogy nem kellett korán kelni, és több időt tölthettem a családommal.
(*Temesvári IX. osztályos diák*)

Online órákat tartottak nekünk a karantén idején. Nem voltak rosszak, de hiányoztak az osztálytársaim és a tanító néni.

Tetszetek a tanító néni videóüzenetei, és az, ahogyan elmagyarázta és leírta lapra, a táblára a tanulnivalót. Sokat segített nekünk.

(*Nagyváradi I. osztályos diák*)

Az elején a tanító néni elküldte facebookon a tanulnivalót, és mi otthon anyuval tanultunk. Majd később a Zoom-on tanultunk, minden nap 10-től. Szünetet is tartottunk.

Nekem az volt a legrosszabb, hogy otthon volt az egész család, a kicsi testvérem folyton odajött, zaj volt, és nem tudtam jól figyelni. És nehezen láttam a telefonon a képernyőt.

Jó volt, mert sok érdekes játékot játszottunk, így könnyebben tanultam a román szavakat is. És tudtunk rajzolni vagy írni a táblára közösen. A Zoom azért is jó volt, mert találkozhattam az osztálytársaimmal, volt, amikor az óra után beszélgethettünk.

(*Csikszeredai II. osztályos diák*)

A vakációig emailben és WhatsAppon kaptam a leckéket, majd a Moodle platformon és a Zoom-on. Rossz volt, hogy nem rendelkeztem profi digitális eszközökkel, de még rosszabb az, hogy nem tudtam találkozni a tanáraimmal és a diáktársaimmal.

Az jó volt, hogy több időt tölthettem a családdal.

(*Temesvári VII. osztályos diák*)

Megbeszélt időben a tanító néni hívott minket messenger videohívással, és minden nap tartott valamilyen órát: matematikát, románt, anyanyelvet, földrajzot vagy történelmet. Az aznapi többi tantárgyból önálló feladataink voltak.

Csak videohívásban láthattuk egymást, s így még a tanító néni hangja is furcsa volt. Több szabadidőnk volt, ráértünk azt csinálni, amit szeretünk, például olvasni.

(*Biharfélegyházi IV. osztályos diák*)

Én is egy bákói középiskolába járok. Nekünk Messengeren voltak az órák, de sokat nem tartottak meg, vagy éppen kevesen voltunk, sok osztálytársam nem foglalkozott az online órákkal. Viszont sok leckét kaptunk. Én fodrásznak tanulok, Messengeren kaptam meg a házi feladatokat, képeket, leírásokat.

Nekem az volt a nehéz, hogy nagyon sok leckét kaptunk, többet, mint az igazi órákon. A feladatokat ki kellett volna nyomtatnom, de nekem nincs nyomtatóm, így nehezen tudtam elvégezni őket.

Online magyarórán megünnepeltük a születésnapomat, azt nagyon szerettem.
(Dumbravéni IX. osztályos diák)

Zoomot, Google Classroomot használtunk, az elején Facebook Messengeren és emailen küldték az anyagokat.

Nehéz volt megérteni és koncentrálni a sok otthoni befolyásoló tényező miatt. Sok volt az elvárás, és gyors volt a tempó.

Ahogy kicsit belejöttem, saját időbeosztás alakult ki, saját tempóban tudtam dolgozni.

(Gyergyószentmiklósi X. osztályos diák)

Forrás: pixabay.com

Tetszett az online oktatás, sokkal jobb volt. De sajnos osztoznunk kellett az otthoni számítógépen. Nem volt kötelező a kamera használata online órán. A Google Classroomot, a Meet-et és eleinte a Messenger felületeket használtuk.

Nehéz volt a sok tananyagot másolni, sokszor 2–3 órán keresztül is másoltam az anyagot (amit máskor diktáltak az iskolában).

A nyolcadikos vizsgára való készülés volt a legjobb. Láttuk egymást, a kérdésekre választ kaptunk, és tudtunk értekezni.

(Gyergyóújfalusi VII. osztályos diák)

A legtöbb tanár az erre készített csoportban (Messenger) átküldte a leckék linkjét, és azt kellett lemásolni és megoldani a házi feladatot. Néhányan használták Google Classroomot, és tartottak Zoom órákat.

Nehéz volt lépést tartani a leckékkel, amit a tanárok csak elküldtek a Facebook-csoportban.

Jó volt kipróbálni új platformokat. Tetszettek például a Learning Apps-en készült feladatok.

(Csíkszentdomokosi VI. osztályos diák)

A karantén idején a Zoom és a Google Classroom segítségével tartották az órákat, vagy elküldték nekünk az anyagot és a feladatokat, majd vissza kellett küldeni azokat megoldva.

Számomra az volt a legrosszabb az online tanításban, hogy azok a tanárok, akik nem használták a Zoom-ot vagy más alkalmazásokat, nem tudták úgy elmagyarázni a leckét, ahogyan a suliban.

Jó volt, hogy olyan dolgokat próbáltam ki, amiket az iskolában nem. Például szobrászat órán gyufából kellett mértani tárgyakat összeragasztani.

(Szatmárnémeti VIII. osztályos diák)

Legtöbbször a Zoom-ot használtunk. Tananyagot küldtek át, mi átnéztük és egy előre megbeszélt időpontban tartottunk megbeszélést a tanárral, aki elmagyarázta az anyagot, és kérdezhettünk. Google Classroom volt az alap, de kaptunk anyagokat a Facebook-csoportban is.

Nem igazán volt számonkérhető, saját javunkra kellett tanuljunk.

Nem töltöttünk sok időt a suliban, rugalmasabb volt az időbeosztás, a lényeget tanultuk meg, sok felesleges „körítés” elmaradt.

(Gergyószentmiklósi XI. osztályos diák)

Számomra az volt a legrosszabb, hogy volt olyan óra, amelyik reggel 9-kor kezdődött volna, de szinte minden alkalommal elmaradt.

Számomra az volt az egyetlen jó dolog, hogy láthattam az osztálytársaimat.

(Szatmárnémeti VII. osztályos diák)

Az órákat Meet-en keresztül tartották, Google Classroomba töltötték fel a feladatokat, és oda is kellett visszaküldeni. Külön feladatok esetében Facebook Messengeren keresztül kommunikáltunk, de végül minden eredmény a Google Classroomban kellett, hogy megjelenjen.

Ami a legnehezebb volt, hogy időben beküldjem a feladatokat. Sok feladatot kaptunk, és nehéz volt számon tartani, hogy melyik feladatot milyen határidővel kell visszaküldeni.

Fejlődtünk az online rendszerben, és szerettem, hogy sok színes technikai programot használtunk, színesebb tevékenységek zajlottak az online órákon, mint az iskolában, és sokszor érdekesebbek voltak az órák. Fontos, hogy sokkal több időnk volt készülni a nyolcadikos vizsgára – főleg románból és matematikából –, mintha iskolában jártunk volna.

(Gyergyóújfalusi VIII. osztályos diák)

A Meet vagy a Zoom platformon tartottuk az órákat. Sajnáltam, hogy kevesebb idő volt pl. arra, hogy a tanár magyarázzon. Végül is jó volt, hogy nem veszekedtünk az ülésrenden, nem kötekedtünk, nyugodtak voltak az órák.

(Szatmárnémeti VII. osztályos diák)

A karantén idején az osztályom részt vett Zoom Meeting-eken, a tanáraink a tananyagot Google Classroom-ba és a Facebook-csoportokba töltötték fel.

A legnehezebb dolog az volt az online tanulásban, hogy ha volt egy kérdésem a leckével kapcsolatban, akkor azt a tanár/tanárnő nem mindig tudta úgy elmagyarázni, hogy teljesen megértsem, és nehéz volt megjegyezni minden tantárgyból a határidőket.

Egyes tanárok rengeteg kreatív és szórakoztató játékot küldtek a leckével kapcsolatosan, és a Zoom Meeting-es órákon mindig csináltunk valami izgalmas dolgot.

(Csíkszentdomokosi VI. osztályos diák)

Kétféle alkalmazással tartottuk meg őket, a Zoom-al és a Google Meet-el. Nagyon hatékonyak voltak, láthattuk és hallhattuk is egymást. Házi feladatokat a Google Classroom-al csináltuk meg. Nekem nagyon tetszett ez a tanulási mód.

Nem volt jó, hogy nem találkozhattam a tanárainkkal, osztálytársaimmal és barátaimmal. Néha túl sok volt a házi feladat.

Szerettem, hogy játékosabbak, viccesebbek voltak az órák és a házi feladatok. Több új dologra tudtam szert tenni, az osztálytársaimmal pedig rengeteget beszéltem.

(Szatmárnémeti X. osztályos diák)

A vészhelyzeti állapot alatt nálunk folyó oktatást két csoportra tudnám osztani. A főtantárgyak, melyek napi/heti rendszerességgel online, videochates hívásokat igényeltek, pl. irodalom, angol, román, számítástechnika, osztályfőnöki tájékoztató stb.

A másik csoportba számolom az olyan tantárgyakat, melyeken egyszerűen csak a feladatok megoldása és visszaküldése volt szükséges email-en vagy online platform segítségével. Ezek is jók voltak, mert videót, plakátot, bemutatót készíthettünk.

A tanárok mindent megtettek annak érdekében, hogy a tanulás élvezhető, színes legyen a média által befekettített „vírusos” mindennapokban.

Az online oktatás ideje alatt nem követtem a naptárt. Nem pakoltam be táskát. Régen úgy csináltam, hogy addig nem raktam be könyvet a táskába, míg az illető tantárgy leckéje nem volt megtanulva. Mindenképp jó dolog volt, hogy megtanultam videót szerkeszteni és vágni, kamerába beszélni, problémát megoldani, kutatni... családdal együtt élni a hétköznapiakban, pláne, ha testvéremmel egyszerre volt online videochates óránk.

(Szatmárnémeti IX. osztályos diák)

Forrás: pixabay.com

Sokkal több időt töltöttünk tanulással, mint az iskolába járás idején. Csak az volt jó mindenben, hogy nem kellett a nehéz táskát cipelni.

(Szatmárnémeti VII. osztályos diák)

A Classroom platformon keresztül küldték a feladatokat. Az nagyon rossz volt, hogy nem mindig kaptunk visszajelzést a beküldött feladatokról. Jó volt, hogy több idő volt játszani, nem kellett az iskolába menni, hanem pl. az ágyból is részt lehetett venni az órákon.

(Szatmárnémeti VII. osztályos diák)

Tanárok gondolatai

Az, hogy a diákok nem kapcsolták be a kamerájukat, még inkább megnehezítette az amúgy is nehézkes online kommunikációt. Az is előfordult, hogy a diákok képernyőfótokat küldözgettek, nevetgéltek órán, gyorsan megtalálták a módját a hülyéskedésnek.

A felkészülés sokkal több időbe telt, nagyon át kellett gondolni a dolgokat, mert semmi sem úgy működött, ahogyan az osztályteremben.

A diákok sokkal inkább feloldódtak, ha lehetőséget kaptak kiscsoportos beszélgetésekre a Zoom breakout room-okban, mint a nagy létszámú online beszélgetésekben. Jó néven vették a diákok a szinkron (videochat) és az aszinkron (Google Classroom) tanítást, volt ki egyiket, volt ki a másikat kedvelte inkább.

Minden óra elején érdeklődtem a napjuk iránt, soha nem kezdtem az órát az emberi kapcsolatok „biztosítása” nélkül. Online közös rajzok, szövegek alkotása segített megtartani a kapcsolatokat.

Az első órákon alig lehetett a diákokat szóra bírni, de lassacskán hozzászoktunk, én is alakítottam a módszereimet, a végén már az is előfordult, hogy az óra előtt öt-tíz perccel „bejöttek” az online órára kötetlenül beszélgetni. Amikor eldöntöttem, hogy a Zoom és a Classroom lesz a két fő eszközüm, ezekre koncentráltam, kevésbé szórtam szét az energiámat mindenféle oldal nézegetésére.

Nálam a diákokkal szemben az őszinteség működött. Elmondtam nekik, hogy a Zoom is új nekem, a Google Classroomot sem láttam korábban, de igyekezni fogok, és a türelmüket kérem. Ha látják, hogy igyekszel, tanulsz, fejlődsz, a diákok is elfogadják, hogy te is emberből vagy, és nem mindig tudod a tutit.

Az órán érdemes a tanárnak sokat mosolyogni, többet, mint az osztályteremben, sokat segít az amúgy könnyen fagyossá váló, személytelen hangulat oldásában.

Csakis tanulni lehetett ebből a folyamatból. Az első online óram után teljesen kezdőnek éreztem magam, mintha az évek tapasztalata lenullázódott volna. A jól bevált módszereimet alaposan újra kellett variálni, sokat kellett készülni, tájékozódni, de éppen ezért úgy érzem, alaposan felfrissítette a tanári gyakorlatomat ez az időszak.

(Csíkszeredai tanár)

A vakációig e-mailben és WhatsApp segítségével küldtem a leckéket. A házi feladatokat is ezen az úton kaptam meg. Hetente egyszer skype-on, majd Zoom-on beszélünk meg az osztállyal a technikai és lelki gondokat. A szülőkkel a Zoom platformon gyűléseztünk.

A vakáció után a Moodle felületen és Zoom-on taníthattam. Ez digitális szempontból optimális megoldás, de rossz volt, hogy megszűnt a fizikai kapcsolat a diákokkal.

A legnagyobb kihívást az állandó jelenlét, készenlét okozta, a nap szinte 24 órájában segítséget, válaszokat kellett nyújtani a tanulóknak és a szülőknek egyaránt. Ez napi legalább 15 órányi digitális eszközkezelést jelentett, ami fárasztó volt.

A kevésbé szorgalmas, rendszeres gyermek elveszett a virtuális világ információ özönében. Az iskolai év utolsó hónapjában voltak olyan gyermekek, akik elvesztették a fonalat, és már nem is akartak felzárkózni.

Én sok új applikációval találkoztam, javult a digitális eszközekezelési készségem. A diákok 50%-át sikerült mozgósítanom, elindítanom az önálló tanulás nehéz útján.

(Temesvári tanár)

Elsősöket tanítok, nekik még nincsenek saját eszközeik, így a szülők kellettek a feladatokhoz és a kapcsolattartáshoz. A közvetlen kapcsolat hiánya egyes gyerekeknél érzelmi válsághoz is vezetett. A jó indításnak köszönhetően minőségi munkát tudtak kifejteni a gyerekek. A szülők is meglepődtek, hogy milyen ügyesen tudtak velük dolgozni otthon.

(Szatmárnémeti tanítónő)

Forrás: pixabay.com

A karantén ideje alatt az első hetekben a Facebook csoportunkba küldtem az anyagot. Március végén áttértünk a Zoom-os órákra. Naponta két alkalommal találkoztam a gyerekekkel a Zoom segítségével. A találkozások 40 percet tartottak, 10 perces szünettel. Legnagyobb kihívást a Moodle internetes felület okozta. Nehezen boldogulok a digitális világban.

Naponta 40 perc nem volt elegendő, hogy az egész anyagot leadjam a gyerekeknek. Több találkozást nem tehettem, mivel ők még kicsik. Volt olyan lecke, amelynek jobb megértéséhez szükség lett volna egy játékra, mozgásra, de erre nem volt lehetőség, így

csak szóban tudtam nekik elmondani. Nem mindenki tudta így megérteni, ezért vannak lemaradások. A fizikai közelség és segítségnyújtás nagyon fontos. Köszönettel tartozom azoknak a szülőknél, akik megállták a helyüket második tanítóként.

Remélem, hogy a jövőben, nem kell már ilyen formában tanítani.

(Temesvári tanítónő)

A Google Classroom, a Google Meet és a Zoom alkalmazások segítségével oldottam meg a tanítást. A legnagyobb kihívás az első időszak volt, amikor az egyes osztályokkal kiválasztottuk az online tanítás-tanulás többünknek megfelelő módszerét. Viszonylag sok elemi osztályban is tanítok, ahol igyekeztem a tanítókkal egyeztetni, hogy a gyerekek és szüleik számára egyszerűbb legyen a kapcsolattartás és a tanulás.

Negatív tapasztalat volt számomra, hogy az egyik diák részéről rosszindulatú megjegyzés hangzott el az osztálytársával szemben, amit online nem igazán sikerült tisztázni.

Mindenképpen pozitívnak könyvelem el, hogy készítettem új témafeldolgozókat, használhattam olyan anyagokat/módszereket, amelyeket az iskolában – a megfelelő technikai felszerelés hiányában – nem mindig tudok használni.

(Szatmárnémeti tanár)

Sok tanulást, sok plusz munkát igényelt, amíg a féléves tervet, és az új helyzetben szükséges eszközöket, módszereket újragondoltam.

A videochaten folyó óráknak erős motiváló hatása volt, el tudtam mondani, mit miért csinálunk, mi a következő lépés, ők is látták egymást, egymáshoz is jobban igazodtak. Az élő alkalmak, a társak küszködésének a megtapasztalása segít látni, hogy ha nehezen is, de együtt haladunk, meg tudott maradni egyfajta közösségi élmény, csoporthoz tartozási élmény.

Próbáltam minden óra elején a napi tapasztalatokról beszélni. Ha az óra témájához közel álló témában kiscsoportos beszélgetéseket kezdeményeztem, nem szóltam rájuk, ha másról kezdtek beszélni, örvendtem, hogy élő kapcsolat van közöttük, beszélgetnek.

Amikor nekifogtunk dolgozni, sokféle tapogatóztunk, bemutató videókat néztem, nem egyszer itthon „próbáltunk” a férjemmel, vele oldattam meg egy-egy feladatlapot, hogy ellenőrizhessem, jó-e minden beállítás...

Mindig volt néhány empatikus diák, aki megértette, mivel küszködöm, és segített. Technikai ügyekben is, de akkor is, ha pl. elírtam valamit egy tesztben, ezek nagyon jól estek nekem.

Rájöttem, hogy nagyon egyszerű, nyomtató nélkül is, telefonon is elvégezhető feladatokat kell adni. Nagyon oda kell figyelni a feladatok megfogalmazására, és mindig oda kell írni, hogy visszakérdezhetnek, biztosítani kell, hogy elérhetik a tanárt emailben és privát üzenetben is.

Bár tíz online visszajelzés sem ér fel egy élő jó szóval, sok „smile” és sok „great job” kell, meg kell őket dicsérni minden feladat után.

Nagyon sok hasznos dolgot tanultunk. Az online kvízeket gyakrabban és bátrabban fogom használni az osztálytermi tanításban is. Ezeknek a sokszorosíthatósága óriási segítség a tanárnak, és nem kell javításra annyira sok időt szánni.

Kezdetben 8–10 órát is ültem folyamatosan a laptop előtt. Akkor arra gondoltam: „nem azért lettem tanár, hogy egy billentyűzetet nyomkodjak naphosszat!”, nagyon hiányzott a személyes kontaktus. Le kell küzdeni az autoriter tanár komplexust, mert a diákoknak, ha nem is feltétlen jobbak a digitális kompetenciáik, de vannak olyan megérzéseik, amelyekkel segíteni tudnak nekünk, ötleteket tudnak adni. El kell ismerni, hogy szükségünk van a segítségükre, és ettől jobb lesz a tanár-diák viszony.

Az online tanításnak is, akárcsak az osztályterminek, a következetesség az egyik kulcsa. Ragaszkodni kell ahhoz, hogy az online oktatás alatt is vannak szabályok, és azokat be kell tartani. A kamera bekapcsolása az egyik ilyen kényes kérdés, de meg kell értetni velük, hogy javára válik a tanulásnak, és hozzá lehet szokni ehhez is.

(Csíkszere Dai tanár)

Forrás: pixabay.com

Google Classroom és Google meet használatával. A legnagyobb kihívás a feladatok megoldása a meet-es órákon úgy, hogy a diákok számára jól látható és nyomomkövethető legyen.

Sok esetben úgy éreztem, magamban beszélek a Meet használatakor, visszajelzést csak noszogatás után adtak a diákok. Találtam viszont a világhálón olyan oldalakat, amelyek szimulációkat és kísérleteket tartalmaznak, és ezeket máskor is fel tudom használni.

(Szatmárnémeti tanár)

A legnagyobb kihívást az jelentette, hogy minden egyes tanítványommal fel tudjam venni a kapcsolatot. Sajnos a megfelelő eszközök hiánya és legfőképpen a számítógépes ismeretek hiánya miatt ki kellett választanom azt a megoldást, ami a többség számára elérhető. Így Messenger-videóhívás segítségével, két csoportra bontva tanítványaimat minden nap egy tantárgyból online órát tartottam. A többi tantárgyból gyakorló jellegű önálló feladataik voltak, melyeket beírtam az osztály közös Facebook-csoportjába, mert sokan a telefonjaikon nem tudták megnyitni a csatolt fájlokat.

(Biharfélegyházai tanító)

Fájdalmas, amikor az ember akaratától függetlenül olyan helyzeteket lát, amelyek elszomorítják: ittas szülő, veszekedő, kiabáló hozzátartozók. Ez nagyon negatív tapasztalat volt.

Megismertedtem viszont olyan internetes felületekkel, melyek alkalmazhatók a tanítási-tanulási folyamatokban. Fejlesztettem tudásomat bemutatók, videók készítésében.

(Szatmárnémeti tanár)

A karantén idején igyekeztem a lakás egy részét „kettő az egyben” alapon tanárivá és tanteremmé alakítani, ahol viszonylag zavartalanul alakíthatom ki a tanórai légkört, a diákok és magam számára egyaránt. Ezt követően a laptopom és a telefonom bekapcsolásával kezdetét is vette az otthoni iskola. Hiányzott az iskolába való megérkezés ideje alatti ráhangolódás.

A diákokkal először osztályfőnökeiken, majd májustól a Zoom-on és a Moodle-en keresztül tartottam a kapcsolatot. Saját osztályommal, akik ráadásul végzősök voltak, telefonon is rendszeresen.

A legnagyobb kihívást értelemszerűen az újszerű platformok kezelésének elsajátítása okozta, de ez 2–3 napig tartott.

(Temesvári tanár)

Használtam az okosdoboz oktatóvideóit, a youtube videóit, a Google Classroomot is, ahol lehetett, tartottam videokonferenciákat is. A legnagyobb kihívás az volt, hogy minden gyerekhez el tudjam juttatni a tanulnivalót, és lehetőleg minden osztállyal tart-sak találkozót, hogy jobban megértsék a leckét.

Rossz tapasztalat volt, hogy kevés a használható oktatófilm, a tanulóknak nincsenek megfelelő eszközeik, hogy az órákon közölt anyagokhoz hozzáférjenek, sőt, a videokonferenciákon sem tudott mindenki részt venni és a házi feladatok ellenőrzésére a nap 24 órája sem volt elegendő.

Ugyanakkor új oktatási lehetőségeket, sok új online felületet ismertem meg, ahol használható tananyagok voltak. Ezeket az új lehetőségeket pedig a jövőben be tudom majd építeni az órákba, így a tanulók számára mind érdekesebbé tudom tenni azokat.

(Szatmárnémeti tanár)

Hetekig nem látni a diákok arcát, reakcióit a kiküldött feladatra, néha egyáltalán nem hallani őket, nehéz volt. Kevésbé voltam hiteles saját magam szemében, hiszen legtöbbször az ő szemeiken keresztül látom magam. Hiányzott a tanári is, ahol egy szünetben ezernyi apró, de fontos dolgot tudtunk megbeszélni. A karantén ideje alatt az óratartások után 1–3 órát beszélgettem telefonon a kollégákkal, így tudtunk naprakészek maradni az iskolai ügyek terén.

A diákokkal sokkal több időt fordítottunk az apró dolgok megbeszélésére, talán azért is, mert sokaknak ennyi is megnyugtató, erősítő volt. Az oktatás pár nap alatt fárasztó képzések nélkül is évtizedeket fejlődött – a tanárok, a diákok és a szülők számára is.

(Temesvári tanár)

Az oktatást a Messengeren és a szülők Facebook csoportjába küldött videókkal, útmutatásokkal oldottam meg. Olyan feladatokat küldtem, amiket a gyerekek önállóan vagy kevés szülői segítséggel meg tudtak oldani. A Messengeren hét gyerekkel tanultunk együtt, több, egymást követő időpontban, mindig kb. 30–40 percet.

A legnagyobb kihívás az volt, hogy nem tudtam felmérni az oktatás hatékonyságát, folyton furdalt a lelkiismeret, hogy a szülők végzik helyettem a munkám nagy részét, és voltak technikai nehézségek is.

Annnyira negatív élményem nem volt, de tény, hogy sokszor az egész napom ráment az órákra meg a készülésre, és mikor elküldtem egy-egy általam fantasztikusnak minősített anyagot (pl. PowerPoint-ban készített román leckét), a fél osztály nem tudta megnyitni, nem lévén hozzá megfelelő eszköze.

Az igazán pozitív tapasztalat az volt, hogy a digitális kompetenciák terén sokat fejlődtem.

(Nagyváradi tanító)

Eleinte nyomtatott formában küldtük a leckéket, a végén pedig Zoom-órákat tartottunk. Egy kicsit nehéz volt az elején, de azután megszoktam, és nagyon megtetszett. Negatív élményeim nem voltak. Annak ellenére, hogy nem találkoztam a diákokkal, nekem nagyon pozitív élmény volt ez a karantén. Rengeteget fejlődtem a digitális oktatás által, sok erdélyi tanárt ismertem meg a szakterületemen belül, akik sok tananyagot küldtek, ezek is segítettek a fejlődésemet.

A legfontosabb, hogy volt lehetőségem megpihenni, kikapcsolódni a stresszből. Egy kicsit megállt a világ, és ez nagyon jó volt.

(Temesvári tanár)

A Google Classroom és a Facebook osztálycsoport segítségével értem el a gyerekeket. Fontosnak tartottam, hogy elérhető, alkalmazható, valamint attraktív, érdekes és informatív is legyen egyszerre az, amit felajánlok a tanulóknak.

Negatívum volt számomra, hogy az oktatási miniszterasszony ellentmondásos utasításokat tesz közzé.

(Szatmárnémeti tanár)

A karantén idején először e-mailben vagy WhatsAppon küldtem el az osztályfőnököknek minden tanórára a feladatlapokat. Később iskolai szinten bevezettük a Moodle platform használatát. Erre töltötték fel a tanárok, tanítók és óvónők a leckéket vagy a feladatlapokat, innen vehették le a linket az online tanórára. Ide tölthették fel újra a megoldott házi feladatokat., innen ellenőrizhették a jelenlétet. Az online órára a Zoom platformon került sor.

Mindezek nem pótolták a személyes találkozásokat a gyerekekkel és a kollégákkal, azok nagyon hiányoztak. Az ismeretek átadása 70%-ban megtörtént, de a nevelésre, az emberi formálásra alig volt lehetőség. A tanárokkal való személyes találkozást valamilyen módon pótolták a telefonbeszélgetések vagy a messengeres csoportbeszélgetések.

A vírushelyzet jó hozadékaként könyvelem el, hogy fejleszthettem a digitális kompetenciáimat. Megannyi új online lehetőséget fedeztem fel az oktatás számára.

(Temesvári tanár)

A karantén ideje alatt a legnagyobb kihívást a diákok figyelmének ébren tartása és motiválása jelentette. Nincs „legnegatívabb” emlékem, de negatívumként éltem meg a bizonytalanságot és a tanügyért felelős minisztérium amatőr magatartását.

A művészeti nevelés egyik fontos része a személyes, közvetlen „mester-tanítvány” kapcsolat, a gyakorlati foglalkozásokon való közös munka, az együttgondolkodás. Ez nem volt meg, ezért számomra nem volt semmilyen jó hozadéka az otthonról való tanításnak. Diákjaim alkotásait –mobiltelefonnal rögzített, meglehetősen ügyetlen – fotókon látva igencsak elgondolkodtam a digitális távoktatás nyújtotta „csodálatos” jövőn.

(Temesvári tanár)

A személyes találkozás hiányzott a legjobban. Nem láthattam őket egyszerre, nem észleltem a reakcióikat.

Megismertem viszont ezt a lehetőséget is. Ez a helyzet a szülőkből is kihozta a kreativitást, és jobban beleláttak a mi munkánkba is.

(Kovácsnai tanár)

Karantén idején az iskola által kiválasztott Zoom és Moodle felületeken dolgoztunk. A legnagyobb kihívást számomra ezek használatának megtanulása jelentette.

Negatív tapasztalat volt számomra az, hogy néhány nagyon jó képességű diák is élt a minisztériumi rendelettel, és ritkán vett részt az online oktatásban. De ami leginkább fájt, az a gyerekekkel való élő kapcsolat hiánya.

Leginkább arra volt jó nekem ez az időszak, hogy fejlesszem a digitális kompetenciáimat.

(Temesvári tanár)

Márciusban aprólékosan leírtam a leckéket, feladatokat, és az osztály facebook csoportjában megosztottam, vagy e-mailben, messengeren elküldtem a szülőknek. Ez idő alatt a szülőknek jutott a feladat, hogy tolmácsolják azt a gyermekeknek, és gyakoroljanak (ekkor új leckék nem voltak). Március utolsó hetétől elkezdtek a Zoom-os tanulást, naponta 2x40 percet az egyik csoporttal, videochatten kb. másfél órányit a második csoporttal. A legnagyobb kihívást a gyermekek figyelmének fenntartása jelentette, főleg az elején. Később megszokták a „képernyős tanulást”, többségük már önállóan, szülői segítség nélkül boldogult.

A legnegatívabb emlékem: főleg az elején nagyon nehéz volt „gúzsba kötve táncolni”, hiszen a személyes jelenlétből, kapcsolatból származó ráhatásokat nélkülözni kellett, elemis gyermekeknél ez meghatározó. És a technikai hibák (szakadozások, lelassulások) is sokszor tettek tönkre szép pillanatoakat.

Hozadék: nagyon sok jó anyagot (interaktív játékokat, modellezéseket, filmeket) felhasználtunk, amiket osztályteremben valószínű nem lett volna alkalmunk mind megnézni. Könnyebben lehetett differenciálni, a gyermekek a saját ritmusukban haladhattak. Közvetlenebb kapcsolat alakult ki a családokkal, szülőkkel, kölcsönösen jobban megismertük egymás munkáját, viszonyulását.

(Csíkszeredai tanító)

A karantén ideje alatt is folytatódott az oktatás a temesvári Gerhadinum Római Katolikus Teológiai Líceum első osztályában. Az első hetekben az osztály WhatsApp csoportján kommunikáltunk egymással. Ebbe a csoportba küldtem el azokat az interaktív munkalapokat, amelyek segítségével játékosan átismételtük az addig tanultakat. A tavaszi vakáció után a Zoom, valamint a Moodle felület szolgáltatásait vettem igénybe. A tavaszi szünet után naponta két alkalommal találkoztam a gyerekekkel a Zoom platformon. Ezek a találkozások, vagy ahogy mi neveztük „Zoom-os órák”, jelentették számomra a legnagyobb kihívást, mivel ezeken az órákon kellett megtanítsam a gyerekeket írni-olvasni. Ez nagyon nehéznek bizonyult, mivel ilyenkor a gyereknek szüksége van útmutatásra, segítségre. Az útmutatás megvalósult, viszont a konkrét, fizikai segítséget nem tudták megkapni a gyerekeim. A szülők támogatása és segítsége sokat számított

ebben a periódusban, hiszen nélkülük még ennyi sem sikerült volna. Hálás is vagyok a kitartó munkájukért.

Ez a periódus nagyon nehéz volt számomra. Először is azért, mert nem tudtam fizikailag a gyerekeim mellett lenni, és nem tudtam megfelelő támogatást nyújtani nekik. Hiába találkoztunk a virtuális térben, nem ugyanolyan, mint amikor szemtől szemben tudsz kommunikálni. Egy másik nagy nehézség a Moodle felület használata volt. Mivel nem rendelkezem kellő informatikai szaktudással, nagyon sokat kellett tanulmányozzam a bemutató videókat, amíg használni tudtam a felületet.

Számomra semmi jó hozadéka nem volt az otthonról való oktatásnak. Remélem, ilyenre többet nem kerül sor.

(Temesvári tanítónő)

Szülők gondolatai az otthontanulásról

Otthonról dolgoztam, a férjem bejárt az irodába dolgozni. A napi program átszervezése volt nagy kihívás, otthoni körülmények között iskolai tevékenységet végezni... Minden nap 10 és 13 óra között tartották az online órákat a gyerekeknek, ez egy kicsi rendszert adott.

Kihívást jelentett a szerepcsere, tanárként motiválni a gyerekeket és az elvárásokat teljesíteni. Mesét kellett olvasni, játszani velük, telefont használni, mind olyan kontextusban, mint az iskolában szokták. Szerepkonfliktus zajlott a családban: tanár vagyok vagy szülő vagyok? Nagyon hiányzott a gyerekeknek a társaság, a közösségi élet.

Tudtam segíteni délelőtt a tanulásban, a különböző oldalakat, programokat elindítani. A saját munkámat estére és kora reggelre hagytam. A vírus elejéig nem volt sem internet, sem TV a családban, arra törekedtünk, hogy a gyerekek az udvaron játsszanak, most internetet kellett köttetnünk, meg kellett tanítanunk a számítógépet kezelni. Mivel még kicsik a gyerekek, én tartottam a kapcsolatot az óvó nénivel, a tanárokkal, a barátokkal. Az én telefonomat használták, én készítettem a képeket az elkészült feladatokról, és küldtem vissza őket. Volt rá példa, hogy a gyerekek szüksége volt a tanító nénire annak érdekében, hogy áthidalja a nehéz időszakot, ilyenkor felhívtuk, és a tanító néni segítségével megnyugodott.

Aztán volt, hogy rátapadtak a képernyőre, nehéz volt korlátozni őket. Az online világ beszippantotta a gyerekeket. Számomra a legnegatívabb a kapcsolatok hiánya, a magány és a kialakult álvilág volt.

Pozitívként még megemlíthető, hogy végig otthon voltunk, önállósodtunk, és javult a családban a gyerekek közötti kapcsolat. Érzelmi biztonságban voltak a gyerekek, és sokat meséltek olyan élményekről, bántalmazásokról, amiket eddig nem mondtak el. Mindannyian sokat tanultunk, főként a technika terén.

(Gyergyóújfalusi szülő)

Forrás: pixabay.com

A gyerekek akár egész nap a számítógép előtt ültek, kisebb gyerek esetében a szülő a tanárt is kellett helyettesítse. Általában megbeszéltük és együtt tanultuk meg a leckét. Hiányzott viszont a gyerek-tanár, gyerek-gyerek közötti közvetlen kapcsolat. Pozitív hozadékat nem tudok említeni. *(Szatmárnémeti szülő)*

Az online térbe költözött oktatás miatt teljesen át kellett szervezni a mindennapokat, és más órarenddel, időbeosztással működtünk. Mivel szabadságon voltam, megoldható volt, hogy bármikor segítsék a gyerekeknek, ha kérdéseik voltak. Legtöbbször felügyeltem, hogy mindent elkészítsenek, ami ki volt adva nekik az online órákon.

A legnegatívabb tapasztalat, ami ebből az időből megmaradt az, hogy sokszor egyszerre kellett három gyerekkel online órán részt venni, és a privát zóna kialakítása sem volt egyszerű.

Pozitívumként azt említem meg, hogy gyermekeim megtanultak önállóbban helyt állni, tanulni, jegyzetelni, és idejüket beosztani.

(Nagyváradi szülő)

Nekünk nagy kihívás volt az online oktatás, a karantén alatt kiköltöztünk az erdei házunkba, sokszor szakadozott az internet. Egy nappaliban voltunk öten, három gyermekkel. A kicsike 3 évesen nem értette, hogy hallgatnia kell, amíg a nagyok tanulnak. Közben kellett főzni, tenni-venni, járkálni, ez nagyon zavarta a kisebbik lánykát, nehezen tudott figyelni. Egy laptopunk van, azon a nagyobbik (ötödikes) tanult, a középső kénytelen volt telefonon tanulni. Amikor jó idő volt, kivittük a kicsikét, a végére elég jól bejöttek, de az elején nagyon nehéz volt.

Próbáltam naponta leülni az elemista kislányunkkal, átnéztük a házi feladatokat, tanulgattunk is. A tanító néni mindig írásban is elküldte a feladatokat, amelyeket Zoom-on tanultak, így akkor is tudtam segíteni, ha délelőtt nem voltam mellette.

A legnegatívabb tapasztalatom... Hát az, amikor egész délelőtt mindenki otthon van, a két leányka két sarokban online tanul, a kicsike pedig sírva ordít, mert rossz napja van.

Hát a semminél mindenképpen jobb volt az online oktatás is. Ha nem lenne internet, nem tudom, hogyan tanultak volna. De azért az iskolai tanulást nem helyettesíti. Az is jó, hogy bizonyos dolgokat (szorzótáblát, román szavakat) a kisebbik lányunk nagyobb kedvvel gyakorolt a számítógépes játékokkal, mint anélkül.

(Csíkszeredai szülő)

Egyedül nevelem két fiamat, és én benzinkútnál dolgozom, tehát nem voltam otthon.

Nagyon nehéz volt az első fiammal. Munka után csináltuk a házi feladatokat. Főztam és facebookon küldtem az osztálycsoportba.

A hatodikos fiam önállóan dolgozott, de rengeteg feladatot kaptak. Megterhelő volt, és sokszor nagyon feszültek voltunk miatta. A legrosszabb az volt, amikor még az internet sem működött rendesen.

Ennek az időszaknak semmilyen pozitív hozadéka nem volt számomra.

(Szatmárnémeti szülő)

Rendszert kellett kialakítani, az elején a fiam nem vette komolyan a dolgot, és délután 3 órakor még pizsamában volt... Én otthon voltam, otthonról tanítottam, mert tanár vagyok. A technika könnyen ment, nem volt gondom vele. Az első órák során meg kellett szokjam, hogy sokkal jobban elfáradok, sokat beszélek, és mégsem kaptam megerősítést a diákoktól, ritkán vagy csak néha szóltak közbe... Idővel ez is jobb lett. Sikerült kialakítani az órarendet, reggel 9-től 12-ig tartottam az órákat, 40 perces turnusokban. Három tantárgyat tanítok 9–12. osztályos diákok számára, így figyeltem, hogy egy nap csak egy tantárgyból tartsak órát.

Tanácsokkal tudtam segíteni a fiamat, elősorban a rendszer kialakítására buzdítottam, a délelőtti online órák után a házi feladat elkészítése volt a cél, és megtanítottam, hogy hogyan küldje vissza a feladatokat.

Negatívumként tapasztaltam, hogy online órán nem voltak bekapcsolva a kamerák, így nagyon személytelen találkozási voltak. Elmagyaráztam az anyagot, és még a legjobb tanulóknál is tapasztaltam, hogy nem megfelelőképpen ment át az információ, nem értették meg. Mivel nem láttam a reakciójukat, nem tudatosult bennem, hogy nem elég tiszta és világos a magyarázatom.

Pozitívumként éltem meg, hogy voltak diákjaim, akik sokkal jobban teljesítettek az online világban, mint a tanteremben. A szorgalmas, önállóan tanulni tudó diákoknak jól jött ez a helyzet, azok számára, akinek fontos, hogy előben lássák és hallgassák a magyarázatokat, nehézséget okozott az online tanulás (a legjobb tanulók esetében is). A fiam

8. osztályos, jól vette az akadályokat, próbáltam hangsúlyozni számára, hogy ez a három hónap, amit ők otthon tölthettek, felmérhetetlen lehetőség a vizsgára való készüléshez. Tapasztalatom szerint a diákok többsége nem mérte fel ezt a lehetőséget.

(Gyergyóújfalusi szülő és tanár)

Forrás: freepik.com

Nem volt semmiféle kihívás az online oktatásban, mert nagyon könnyen megszokta a gyermekem. Én sajnos semmiben sem tudtam neki segíteni. Nem volt nehéz, de azért nem úgy tanultak a gyerekek, mint az iskolában.

(Szatmárnémeti szülő)

Különösebb kihívást nem okozott az online oktatás, szerencsére megvoltak a szükséges eszközök hozzá. Ugyanúgy foglalkoztam a gyermekkel, mint korábban, átnéztem a feladatokat, és ha kellett, segítettem neki.

A személyes találkozás hiánya és a bezártság volt a legrosszabb, ami ellen nem tudunk semmit tenni. A pozitív hozadék talán az volt, hogy nem fáradt úgy el a nap végére a gyermek, és talán egy kicsit önállóbb is lett.

(Biharfélegyházi szülő)

Három iskolás gyermekkel és két otthonról dolgozó szülővel lehetetlen lett volna az online tanulás, ha nincs elég eszköz a családban. Ez nálunk nem volt gond, de sokszor gondoltunk azokra a családokra, akiknek esélye sem lehetett követni az online oktatást, ha mondjuk csak egy telefon volt a családban, vagy annyi sem, és például egy fülhallgató sem... A ház nekünk is sokszor kicsinek bizonyult, ha mindenki videochat órán volt, keresni kellett a módját, hogy ne zavarjuk egymást. Kezdetben nehéz volt beláttatni a gyermekekkel, hogy ez nem vakáció, főleg, hogy az elején gyéren jöttek a feladatok... Amikor meg jönni kezdtek, akkor nagyon sűrűn jöttek, és kiderült, a Messenger kicsit sem alkalmas feladatok kiadására: mire az osztálycsoportban egyik tanár 3–4 mondatban megfogalmazta volna az utasításait egyik tantárgyból, már egy másik tanár „közbevetett” egy videót, egy linket, gyakran követhetetlen „lecsó” lett ezekben a csoportokban. Eleinte igen kevés instrukció volt az időbeosztásra, feladatbeosztásra vonatkozóan, a gyermekek könnyen elsiklottak egyes feladatok felett, és utólag nehéz volt visszakeresni a csoportban.

Kellett a segítség eszközhasználatban, nyomtatásban, az alkalmazások hatékony használatában, ösztökélésben, a feladatokra való emlékeztetésben, reggeli ébresztésben és az időben való lefekvés szorgalmazásában. Az iskolai feladatokat többnyire önállóan oldották (még az elsős is elég ügyesen elboldogult), de a nyolcadikkal „póttanárkodtunk”, a gyakorló tesztet oldottuk, javítottuk, átbeszéltük naponta a románt is, matekot is.

Negatívumként tapasztaltam azt, hogy a gyermekek nem igazán érzik, hogy „magukért”, a tanulás öröméért tanulnak, tehát ha a tanár nem kér semmit (első időszakban volt ilyen), akkor ők sem érzik úgy, hogy bármit is tanulni kéne... Aztán nagyon hamar felszínre jöttek a különbségek a tanárok között, hatalmas eltérések voltak abban, ki hogyan viszonyul a távoktatási feladataihoz. A „másold le a füzetbe”, „oldd meg a tankönyv x. oldalán a feladatot” jellegű feladatok mellett néhány tanár napról napra ügyesebben használt „igazi” digitalizált feladatokat, Google Classroomot, Learning Apps-et, Kahootot és más interaktív oktatási eszközöket. A diákok közötti kooperációt viszont keveseknek sikerült szorgalmazni, egy-két tanár használt online együttműködési felületet (pl. Padlet vagy Trello), vélhetően azok, akik korábban is fontosnak tartották, hogy a digitális kompetenciáik fejlesztésére energiát fordítsanak. Most hatalmas előnyben voltak azok, akik e téren is képezték magukat a korábbiakban. Az elsős gyermeknél nagyon hiányzott az osztályközösség, a tanító néni személyes támogatása. Szerintem a kicsik szenvedték meg leginkább ezt a kényszerszünetet. Szülőként hiányoltam, hogy az iskola túl általános módon kért visszajelzést a digitális oktatási folyamatot illetően, a szülőknek nem nagyon volt lehetőségük a tantárgyonkénti, részletes visszajelzésre, pedig szívesen kiemeltünk volna néhány jó gyakorlatot, amit tapasztaltunk egyes tanároknál, a tapasztalatok szülői szempontból való elemzése segíthetne megtervezni az online oktatást, ha újra szükség lesz rá ősszel.

A nyolcadikos vizsgájára fókuszáltabban tudtunk készülni, mintha iskolában járt volna a gyermek. Szerintem a könnyebb feladatok mellett ez a másik oka annak, hogy országos szinten több a jó jegy – azok a családok, akik ezt fontosnak látták, jobban „rá tudtak húzni” a vizsgákra való gyakorlásra. A többiek önállósultak talán kicsit. Nagyon

pozitív dolognak tartom (és biztosan hatással lesz az oktatás folyamatára azután is, hogy visszatérünk az iskolába), hogy sok tanár nagyon sok energiát fektetett a digitális oktatás „kitanulásába”, a matekpéldák oldása, a (fizika)kísérletek végzése az interaktív tanulófelületeken például nagyon motiváló volt, élvezettel oldották a gyermekek a vizuális, multimédiás elemek használatát lehetővé tevő feladatokat. A gyermekek „képernyőideje” megnőtt ugyan, de talán soha ennyi „okos” dologra nem használták a telefonjaikat. Én nagy dolognak tartom, hogy a gyermekek egy része most jött rá, mennyi mindenre használható a készüléke. Ugyanakkor a családban pozitívként éltük meg, hogy sok közös, esti programot tudtunk szervezni, főleg filmeket néztünk.

(Csíkszentdomokosi szülő)

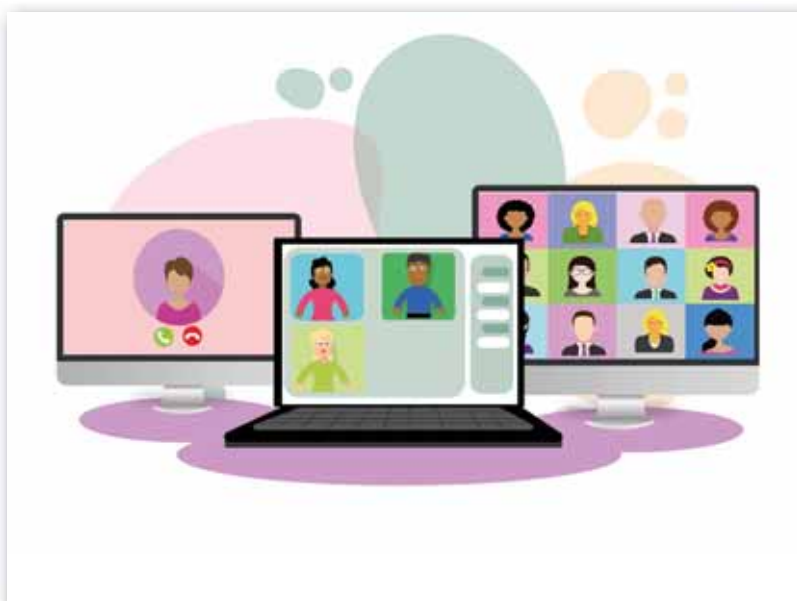

Nagy kihívás volt a számítógépeken való osztozkodás.

A gyermekemet mindenekelőtt úgy segítettem, hogy laptopot vásároltam neki. Az egész napot lefoglalta az online oktatás, és a gyermek nagyon hiányolta a társait.

Az online oktatás határozott előnye volt számunkra, hogy sokat lehetett együtt a család.

(Temesvári szülő)

Forrás: pixabay.com

Minden szobában folyt a munka. Szerencsére, mindenkinek volt saját laptopja. Igyekeztünk egymást nem zavarni a munkában

Határozottan ki merem jelteni, hogy a tanárok sokkal több feladatot adtak, mint iskolába járás idején. A sok projekt és videókészítés, számos más kutatómunka, ppt és sorolhatnám, rengeteg időt vett igénybe. A lányom egész nap a képernyő előtt ült.

Volt, hogy földrajzból és történelemből segítettem neki, mert már nem bírt ülni a széken. Voltak tanárok, akik nem tartottak órát, csak küldték a feladatokat, válogatás nélkül.

Akik pedig tartottak, nem értékelték az online oktatás idején készült feladatokat. Megterhelő volt és kaotikus. Amikor este 11-kor még nem voltunk kész a leckékkel, az nagyon kellemetlen érzés volt.

Pozitív hozadéka is volt. Minden étkezésnél együtt ültünk asztalhoz. Senki nem rohant sehova. Közös itthoni programokat szerveztünk. Társasjátékoztunk, filmet néztünk, sokat beszélgettünk. Közelebb kerültünk egymáshoz. Mi nem untuk az itthonlétet, sőt élveztük, hogy együtt lehetünk.

(Szatmárnémeti szülő)

A vírus, az én krónikus betegségem (rizikófaktor), a gyermekek, szülők, nagyszülők egészségi állapota, az étel beszerzése, a munkahely megtartása, a család anyagi biztonsága, az egyetemi, iskolai és óvodai tanulmányok folytatása... mind kihívást jelentett a karantén idején.

A gyermekeket sok türelemmel és megértéssel támogattam. Mindent megtettünk, hogy biztosítsuk a technikai és helyi feltételeket mind a három gyermek számára (egyetemista, középiskolás és óvodás). Ha kellett, kölcsönkértünk a családtagoktól digitális eszközöket, és külön helyiséget alakítottunk ki, hogy mindenkinek meglegyen a lehetősége az online jelenlétre.

A legnegatívabb tapasztalatatom a visszajelzés hiánya volt a tanár részéről, és persze a gyermekek közötti, a tanár és a gyermekek közötti kapcsolat hiánya.

Ugyanakkor megtanultuk egymást még jobban támogatni, és azt, hogy örüljünk annak, amink van, és annak, amilyenek vagyunk.

(Temesvári szülő)